

**DIUMENGE DE RAMS
EN LA PASSIÓ DEL SENYOR**

Processó dels rams

EVANGELI

Beneït el qui ve en el nom del Senyor

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

11, 1-10

Quan s'acostaven a Jerusalem, pel cantó de Betfagé i Betània,
prop de la muntanya de les Oliveres,
Jesús envià dos dels seus deixebles amb este encàrrec:

— «Aneu al poble que teniu davant i, quan
hi entreu, trobareu un pollí lligat,
que encara no l'ha muntat ningú.
Deslligueu-lo i porteu-lo.
I si algú vos pregunta per què feu això responeu-li,
digueu-li: “El Senyor el necessita,
però de seguida vos el tornarà.”»

Els se n'anaren i trobaren un pollí lligat al costat de la porta,
fora en el carrer, i el deslligaren.
Alguns dels qui estaven allí els deien:

— «¿Què feu deslligant el pollí?»

Els respongueren com els havia dit Jesús,
i els deixaren fer.
Llavors portaren a Jesús el pollí,
li van posar damunt els seus aparells, i ell hi va muntar.
Molts estenien els mantells pel camí,
i altres, ramatge que tallaven dels camps,
i els qui el precedien o el seguien cridaven:

— «Hosanna.
Beneït el qui ve en nom del Senyor.
Beneït el regne que arriba, el del nostre pare David.
Hosanna dalt del cel.»

Paraula del Senyor.

O bé, si es vol:

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

12, 12-16

En aquell temps, la multitud que havia anat a la festa,
quan va saber que Jesús arribava a Jerusalem,
agafaren palmes i van eixir a rebre'l cridant:

— «Hosanna.
Beneït el qui ve en nom del Senyor,
el rei d'Israel.»

Jesús trobà un pollí i hi pujà,
tal com diuen les Escripures:

— «No tingues por, ciutat de Sió:
mira el teu rei que arriba,
muntat en un pollí d'ase.»

De moment, els seues deixebles no ho van comprendre;
però, quan Jesús va ser glorificat,
recordaren que les Escripures deien tot això d'ell,
i que això mateix era el que ells li havien fet.

Paraula del Senyor.

Missa

La missa d'este diumenge té tres lectures, i és molt recomanable que siguen llegides les tres, llevat que alguna raó pastoral aconsellara una altra cosa.

Donada la importància de la lectura de la història de la Passió del Senyor, el sacerdot, tenint en compte la condició de tots els fidels reunits, podrà llegir, si cal, una sola de les lectures que precedixen l'evangeli, o bé llegir només la història de la Passió, fins i tot en la versió més curta.

Això val únicament per a les misses celebrades amb assistència de poble.

LECTURA PRIMERA

No he amagat la cara davant de les ofenses i sé que no quedaré avergonyit

Lectura del llibre del profeta Isaïes

50, 4-7

El Senyor m'ha donat una llengua de savi
perquè, amb la paraula, sàpia sostindre els cansats.
Un matí i un altre, em desvetla l'orella,
a fi que escolte com un deixeble.

El Senyor m'ha parlat a l'orella
i jo no m'he resistit ni m'he fet arrere:
he parat l'esquena als qui m'assotaven
i les galtes als qui m'arrancaven la barba;
no he amagat la cara davant d'ofenses i salivades.
El Senyor m'ajuda: per això no em done per vençut;
per això pare com una roca la cara,
i sé que no quedaré avergonyit.

Paraula de Déu.

SALM RESPONSORIAL

22 (21), 8-9.17-18a.19-20.23-24 (R.: 2a)

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

Tots els qui em veuen es riuen de mi,
amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa:
«S'ha dirigit al Senyor, que l'allibere;
que el salve, si tant l'ama.»

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

M'envolta una multitud de gossos,
em rodeja una colla de malfactors.
M'han lligat les mans i els peus,
puc comptar tots els meus ossos.

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

Es repartixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meua roba.
Almenys vós, Senyor, no vos allunyeu;
força meua, afanyeu-vos a defendre'm.

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

Anunciaré als meus germans el vostre nom,
vos alabaré enmig del poble reunit.
Fidels del Senyor, lloeu-lo,
fills de Jacob, glorifiqueu-lo,
reverencieu-lo, fills d'Israel.

R. Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

LECTURA SEGONA

Jesucrist s'abaixà. Per això Déu l'ha exalçat

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipos

2, 6-11

Jesucrist, que era de condició divina,
no volgué guardar zelosament la seua igualtat amb Déu,
sinó que es va fer no res,
fins a prendre la condició d'esclau
i fer-se semblant als hòmens.
Començà a comportar-se com un home qualsevol,
s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort,
i una mort de creu.
Per això Déu l'ha exalçat
i li ha concedit aquell nom
que està per damunt de qualsevol altre nom,
perquè tots, en el cel, en la terra i més avall de la terra,
dobleguen el genoll al nom de Jesús,
i tots els llavis reconeguen
que Jesucrist és el Senyor, a glòria de Déu Pare.

Paraula de Déu.

VERS ABANS DE L'EVANGELI

F1 2, 8-9

Crist es feu per nosaltres obedient
fins a la mort, i una mort de creu.
Per això, Déu l'ha exalçat
i li ha concedit aquell nom
que està per damunt de qualsevol altre nom.

EVANGELI

Passió del nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc

14, 1 – 15, 47

Buscaven la manera més astuta d'apoderar-se de Jesús i de matar-lo

- C. — Quan faltaven dos dies
per a la festa de la Pasqua i dels Àzims,
els grans sacerdots i els mestres de la llei buscaven la manera més
astuta d'apoderar-se de Jesús i de matar-lo.
Deien:
- S. — «No podem fer-ho durant la festa;
no fora cas que el poble es revoltara.»

S'ha anticipat a ungir el meu cos per a la sepultura

- C. — Jesús es trobava a Betània, en casa de Simó el Leprós.
Mentres estava en taula,
vingué una dona amb una ampolleta d'alabastre
plena d'un perfum de nard autèntic i molt car.
La dona trencà l'ampolleta
i abocà el perfum damunt del cap de Jesús.
Alguns comentaven indignats:
- S. — «¿Per què malgastar el perfum d'eixa manera?
S'hauria pogut vendre
per més de tres-cents denaris
i donar els diners als pobres.»
- C. — I la censuraven.
Però Jesús digué:
- ✠ — «Deixeu-la estar. ¿Per què la molesteu?
Ha fet amb mi una bona acció.
Els pobres, els teniu sempre amb vosaltres,
i els podreu fer el bé sempre que voldreu,
però a mi no sempre em tindreu.
Esta dona ha fet el que podia fer:
s'ha anticipat a ungir el meu cos
preparant-lo per a la sepultura.
En veritat vos dic que, quan l'evangeli serà anunciat
per tot el món,

també recordaran esta dona,
i diran això que ha fet.»

Prometeren a Judes Iscariot que li donarien diners

- C. — Judes Iscariot, un dels Dotze,
se n'anà a buscar els grans sacerdots
per a entregar-los Jesús.
Els, en sentir-ho, se n'alegraren
i prometeren que li donarien diners.
I Judes buscava la manera d'entregar-lo en el moment oportú.

¿On tens la sala on he de menjar el sopar pasqual amb els meus deixebles?

- C. — El primer dia dels Àzims,
quan se sacrificava l'anyell pasqual,
els deixebles digueren a Jesús:
- S. — «¿On voleu que anem a fer els preparatius
perquè pugueu menjar el sopar pasqual?»
- C. — Ell envià dos dels seus deixebles amb este encàrrec:
- ✠ — «Aneu a la ciutat
i vos trobareu amb un home que du un cànter d'aigua.
Seguiu-lo,
i allí on entre digueu al cap de casa:
“El Mestre diu: ¿on tens la sala on he de menjar el sopar pasqual
amb els meus deixebles?”
Ell vos ensenyarà dalt de la casa una sala gran,
parada amb estores i coixins.
Prepareu-nos allí el sopar.»
- C. — Els deixebles se n'anaren.
Arribaren a la ciutat
i ho trobaren tot tal com Jesús els ho havia dit
i prepararen el sopar pasqual.

Un de vosaltres em traïrà, u que menja amb mi

- C. — A poqueta nit vingué Jesús amb els Dotze.
I mentres estàvem en taula sopant, Jesús digué:
- ✠ — «En veritat vos ho dic:
Un de vosaltres em traïrà, u que menja amb mi.»
- C. — Ells es posaren tristos
i li anaven preguntant, un darrere l'altre:

S. — «¿Soc jo?»

C. — Jesús els digué:

✠ — «Un dels Dotze, un que suca pa amb mi en el mateix plat.
El Fill de l'home se'n va, tal com les Escriptures han dit d'ell,
però ¡ai de l'home que el traïx!
A eixe home, més li valdria no haver nascut.»

Açò és el meu cos. Açò és la meua sang.

C. — Mentres sopaven, Jesús prengué el pa,
digué la benedicció, el partí, els el donà i digué:

✠ — «Preneu-lo: açò és el meu cos.»

C. — Després prengué un calze,
digué l'acció de gràcies, els el donà
i en begueren tots.
Els digué:

✠ — «Açò és la meua sang,
la sang de l'aliança, escampada per tots els hòmens.
En veritat vos dic que ja no beure més del fruit de la vinya
fins al dia que bega vi nou en el regne de Déu.»

Abans del segon cant del gall, m'hauràs negat tres vegades

C. — Després de cantar els salms,
isqueren cap a la muntanya de les Oliveres.
Llavors Jesús els digué:

✠ — «Tots fallareu,
perquè les Escriptures diuen:
“Mataré el pastor,
i les ovelles es dispersaran.”
Però després de la meua resurrecció
aniré davant de vosaltres a Galilea.»

C. — Pere li digué:

S. — «Encara que tots fallen, jo no.»

C. — Jesús li respongué:

✠ — «En veritat t'ho dic:
hui, esta mateixa nit,

abans del segon cant del gall,
m'hauràs negat tres vegades.»

C. — Però ell afirmava amb més insistència:

S. — «Encara que haja de morir amb vós, no vos negaré.»

C. — I tots els altres deien el mateix.

Començà a sentir-se esglaiat i angoixat

C. — Arribaren a un terreny anomenat Getsemaní,
i Jesús digué als seus deixebles:

✠ — «Assenteu-vos ací mentres jo pregue.»

C. — Prengué amb ell Pere, Jaume i Joan,
i començà a sentir-se esglaiat i angoixat, i els digué:

✠ — « Sent en l'ànima una tristor de mort.
Quedeu-vos ací i vetleu.»

C. — S'avançà un tros enllà, es deixà caure a terra
i pregava que, si era possible,
s'allunyara d'ell aquella hora.
Deia:

✠ — «Abbà, Pare, tot vos és possible;
aparteu de mi este calze.
Però que no es faça el que jo vull,
sinó el que vós voleu.»

C. — Després va cap a ells i els troba adormits.
Diu a Pere:

✠ — «Simó, ¿dorms?
¿No has sigut capaç de vetlar ni una hora?
Vetleu i pregueu, per no caure en la temptació.
L'esperit de l'home està disposat, però la carn és dèbil.»

C. — Se n'anà una altra vegada
i pregà dient les mateixes paraules.
Després tornà i els trobà dormint:
és que els ulls els pesaven i no sabien què dir-li.
Va cap a ells per tercera vegada i els diu:

✠ — « Dormiu ara i reposeu.
Tot s'ha acabat.
Ha arribat l'hora, el Fill de l'home és entregat
a les mans dels pecadors.
Alceu-vos, anem. El qui em traïx ja està ací.»

Deteniu-lo i emporteu-vos-el ben custodiat

C. — Immediatament, quan Jesús encara parlava,
es presentà Judes, un dels Dotze.
L'acompanyava un grup de gent amb espases i garrots
que venia de part dels mestres de la llei i dels notables.
El qui el traïa els havia donat esta contrasenya:

S. — «És el qui jo besaré:
deteniu-lo i emporteu-vos-el ben custodiat.»

C. — A l'instant se li acostà i li digué:

S. — «Rabí.»

C. — I el besà.
Els s'abraonaren sobre Jesús i el detingueren.
Però un dels presents desembainà l'espasa
i, d'un colp, tallà l'orella al criat del gran sacerdot.
Jesús els digué:

✠ — «Heu vingut a prendre'm
armats amb espases i garrots,
com si fora un bandoler.
Cada dia estava amb vosaltres en el temple ensenyant,
i no em detinguéreu mai.
Però és que s'han de complir les Escriptures.»

C. — Llavors, tots els deixebles l'abandonaren i fugiren.
El seguia un jove, cobert només amb un llençol,
i l'agafaren. Però ell es va desfer del llençol i va fugir despullat.

¿Ets tu el Messies, el Fill del Beneït?

C. — Llavors s'endugueren a Jesús a casa del gran sacerdot
i s'hi reuniren tots els grans sacerdots,
els notables i els mestres de la llei.
Pere el seguia de lluny
fins al pati interior del palau del gran sacerdot,
i s'havia assentat amb els guardes,
calfant-se vora el foc.

Els grans sacerdots, i tot el Sanedrí,
buscaven una declaració contra Jesús
per a condemnar-lo a mort,
però no en trobaren cap,
perquè, encara que molts declaraven en fals contra ell,
les seues declaracions no concordaven.
I alguns s'alçaven a presentar contra ell esta falsa acusació:

S. — «Nosaltres vam sentir que deia:
“Jo destruiré eixe santuari, fet per mans d'hòmens
i en tres dies en construiré un altre,
no fet per mans d'hòmens”.»

C. — Però ni així no concordava la seua declaració.
Llavors el gran sacerdot s'alçà,
es posà al mig i preguntà a Jesús:

S. — «¿No contestes res?
¿Què ens dius de les acusacions
que et fan?»

C. — Però ell callava i no responia res.
Llavors el gran sacerdot
li tornà a preguntar:

S. — «¿Ets tu el Messies, el Fill del Beneït?»

C. — Jesús respongué:

✠ — Sí, jo soc.
I veureu el Fill de l'home
assegut a la dreta del Totpoderós
i venint enmig dels núvols del cel.»

C. — Llavors el gran sacerdot s'esgarrà els vestits dient:

S. — «¿Quina falta ens fan més testimonis?
Vosaltres mateixos heu sentit la blasfèmia
¿Què vos pareix?»

C. — Tots sentenciaren que mereixia pena de mort.
Alguns començaren a escopir-lo, a tapar-li la cara,
a donar-li punyades i a dir-li:

S. — «¡Feu de profeta!»

C. — I els guardes li pegaven galtades.

No conec este home de qui parleu

C. — Mentrestant, Pere estava baix, en el pati.
Arriba una de les criades del gran sacerdot
i, quan el veu allí calfant-se,
el mira fixament i li diu:

S. — «Tu també anaves amb el Natzaré, amb Jesús.»

C. — Pere ho nega:

S. — «No sé ni entenc de què em parles.»

C. — Llavors va eixir fora, al vestíbul, i un gall cantà.
La criada, quan el va veure,
comença a dir una altra vegada als qui estaven allí:

S. — «Este és un d'ells.»

C. — Pere tornà a negar-ho.
Poc després, els qui estaven allí li tornaren a dir:

S. — «És veritat que ets un d'ells; ¡si fins i tot ets galileu!»

C. — Però ell es posà a maleir i a jurar dient:
«¡Jo no conec este home de qui parleu!»
En aquell moment el gall cantà per segona vegada,
i Pere es recordà d'allò que Jesús li havia dit:
«Abans del segon cant del gall
m'hauràs negat tres vegades».
I esclatà en plors.

¿Voleu que vos deixi lliure el rei dels jueus?

C. — Tot seguit, de bon matí, els grans sacerdots,
amb els notables i els mestres de la llei i tot el Sanedrí,
van prendre un acord.
I després de lligar Jesús, se l'endugueren
i l'entregaren a Pilat.
Pilat l'interrogà:

S. — «¿Ets tu el rei dels jueus?»

C. — Ell li respongué

✠ — «Tu ho dius.»

- C. — Els grans sacerdots li feien moltes acusacions.
Llavors Pilat l'interrogà una altra vegada:
- S. — «¿No contestes res?
Mira quantes acusacions et fan.»
- C. — Però Jesús ja no li respongué res més,
i Pilat n'estava sorprés.
Cada any per la festa de Pasqua,
Pilat els deixava lliure el pres que ells demanaven.
Hi havia un tal Barrabàs,
empresonat amb els sediciosos
que havien comés un assassinat durant els disturbis.
La gent, per tant, pujà i demanaven a Pilat
allò que els solia concedir.
Pilat els digué:
- S. — «¿Voleu que vos deixi lliure el rei dels jueus?»
- C. — Deia això perquè s'adonava que els grans sacerdots
li havien entregat Jesús per enveja.
Però els grans sacerdots incitaren la gent
perquè demanaren la llibertat de Barrabàs.
Pilat els replicà:
- S. — «¿Què voleu que en faça del qui anomenau rei del jueus?»
- C. — La gent cridà:
- S. — «Crucifiqueu-lo.»
- C. — Pilat els deia:
- S. — «Però, ¿quin mal ha fet»
- C. — Ells cridaren encara més fort:
- S. — «Crucifiqueu-lo.»
- C. — Pilat, volent acontentar la gent,
els deixà lliure Barrabàs,
i entregà Jesús, després de fer-lo assotar,
perquè fora crucificat.

Li cenyiren una corona d'espines que havien trenat

- C. — Els soldats se'l van endur a l'interior del palau,
és a dir, al pretori,
i convocaren tota la cohort.
Llavors el vestiren de porpra,
li cenyiren al cap una corona d'espines que havien trenat
i l'anaven saludant:
- S. — «Salve, rei dels jueus.»
- C. — Li pegaven al cap amb una canya,
li escopien i, agenollant-se, li feien reverència.
Acabada la burla, li tragueren la porpra,
li posaren els seus vestits
i se l'endugueren fora per a crucificar-lo.

Portaren Jesús a un indret anomenat Gòlgota

- C. — I obligaren a portar la creu de Jesús
un que passava, un tal Simó de Cirene,
pare d'Alexandre i de Rufus,
que venia del camp.
Portaren Jesús a un indret anomenat Gòlgota,
que vol dir 'lloc de la Calavera'.

El comptaren entre els delinqüents

- C. — Li oferiren vi adobat amb mirra, però no en prengué.
Llavors el crucificaren, i
es repartiren els seus vestits
jugant-se'ls als daus, a veure què treia cada u.
Eren les nou del matí quan el crucificaren.
El rètol on constava la causa de la seua condemna deia això:
«El rei dels jueus.»
Juntament amb ell crucificaren dos bandolers,
un a la seua dreta i un altre a la seua esquerra.

Ell, que va salvar-ne d'altres, a si mateix no es pot salvar

- C. — Els qui passaven per allí l'insultaven movent el cap
amb aires de mofa i dient:
- S. — «Va, tu que havies de destruir el santuari
i reconstruir-lo en tres dies,
salva't a tu mateix i baixa de la creu.»

- C. — També se'n burlaven els grans sacerdots,
entre ells i amb els mestres de la llei, dient:
- S. — «Ell, que va salvar-ne d'altres, a si mateix ¡no es pot salvar!
El Messies, el rei d'Israel. Que baixi ara de la creu
perquè ho vegem i ¡creguem!»
- C. — També l'insultaven els qui estaven crucificats amb ell.

Jesús llançà un gran crit i expirà

- C. — Arribat el migdia, s'estengué per tota la terra una foscor
que va durar fins a les tres de la vesprada.
I a les tres de la vesprada, Jesús cridà amb tota la força:
- ✠ — «Eloí, Eloí, ¿lemà sabactani?»
- C. — Que traduït vol dir:
- ✠ — «Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?»
- C. — En sentir-ho, alguns dels presents deien:
- S. — «Mireu com crida Elies.»
- C. — Llavors un corregué, xopà de vinagre una esponja,
la clavà en una canya i li la donava perquè beguera,
dient:
- S. — «Deixeu, a veure si ve Elies i el baixa de la creu.»
- C. — Però Jesús llançà un gran crit i expirà.

Ací tots s'agenollen, i es fa una pausa.

- C. — En aquell moment la cortina del santuari
s'esgarrà en dos trossos de dalt a baix.
El centurió que estava enfront d'ell,
quan veié la manera com havia expirat, digué:
- S. — «És veritat: este home era Fill de Déu.»
- C. — També hi havia unes dones mirant-ho de lluny;
entre elles, Maria Magdalena,
Maria, mare de Jaume el Menor, i de Josep, i Salomé.
Estes dones seguien Jesús quan estava a Galilea
i li prestaven ajuda.

N'hi havia també molts altres
que havien pujat amb ell a Jerusalem.

Josep feu redolar una pedra davant l'entrada del sepulcre

- C. — Ja cap a poqueta nit, com que era el dia de preparació,
el dia abans del repòs del dissabte,
Josep d'Arimatea, membre distingit del Sanedrí,
que esperava també l'arribada del regne de Déu,
es va atrevir a entrar a veure Pilat
per a demanar-li el cos de Jesús.
Pilat s'estranya que ja estiguera mort
i feu cridar el centurió per a preguntar-li si això era cert.
Informat pel centurió,
va permetre a Josep que s'enduguera el cadàver.
Josep comprà un llençol,
baixà Jesús de la creu, l'amortallà amb el llençol
i el posà en un sepulcre tallat en la roca.
Després feu redolar una pedra
davant l'entrada del sepulcre.

Maria Magdalena i Maria, mare de Josep,
miraven on el posaven.

O bé, més breu:

Passió del nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc

15, 1-39

¿Voleu que vos deixi lliure el rei dels jueus?

- C. — De bon matí, els grans sacerdots,
amb els notables i els mestres de la llei i tot el Sanedrí,
van prendre un acord.
I després de lligar Jesús, se l'endugueren
i l'entregaren a Pilat.
Pilat l'interrogà:
- S. — «¿Ets tu el rei dels jueus?»
- C. — Ell li respongué
- ✠ — «Tu ho dius.»
- C. — Els grans sacerdots li feien moltes acusacions.
Llavors Pilat l'interrogà una altra vegada:

- S. — «¿No contestes res?
Mira quantes acusacions et fan.»
- C. — Però Jesús ja no li respongué res més,
i Pilat n'estava sorprés.
Cada any per la festa de Pasqua,
Pilat els deixava lliure el pres que ells demanaven.
Hi havia un tal Barrabàs,
empresonat amb els sediciosos
que havien comés un assassinat durant els disturbis.
La gent, per tant, pujà i demanaven a Pilat
allò que els solia concedir.
Pilat els digué:
- S. — «¿Voleu que vos deixi lliure el rei dels jueus?»
- C. — Deia això perquè s'adonava que els grans sacerdots
li havien entregat Jesús per enveja.
Però els grans sacerdots incitaren la gent
perquè demanaren la llibertat de Barrabàs.
Pilat els replicà:
- S. — «¿Què voleu que en faça del qui anomeneu rei del jueus?»
- C. — La gent cridà:
- S. — «Crucifiqueu-lo.»
- C. — Pilat els deia:
- S. — «Però, ¿quin mal ha fet»
- C. — Ells cridaren encara més fort:
- S. — «Crucifiqueu-lo.»
- C. — Pilat, volent acontentar la gent,
els deixà lliure Barrabàs,
i entregà Jesús, després de fer-lo assotar,
perquè fora crucificat.
- Li cenyiren una corona d'espines que havien trenat**
- C. — Els soldats se'l van endur a l'interior del palau,
és a dir, al pretori,
i convocaren tota la cohort.
Llavors el vestiren de porpra,

li cenyiren al cap una corona d'espines que havien trenat
i l'anaven saludant:

- S. — «Salve, rei dels jueus.»
- C. — Li pegaven al cap amb una canya,
li escopien i, agenollant-se, li feien reverència.
Acabada la burla, li tragueren la porpra,
li posaren els seus vestits
i se l'endugueren fora per a crucificar-lo.

Portaren Jesús a un indret anomenat Gòlgota

- C. — I obligaren a portar la creu de Jesús
un que passava, un tal Simó de Cirene,
pare d'Alexandre i de Rufus,
que venia del camp.
Portaren Jesús a un indret anomenat Gòlgota,
que vol dir 'lloc de la Calavera'.

El comptaren entre els delinqüents

- C. — Li oferiren vi adobat amb mirra, però no en prengué.
Llavors el crucificaren, i
es repartiren els seus vestits
jugant-se'ls als daus, a veure què treia cada u.
Eren les nou del matí quan el crucificaren.
El rètol on constava la causa de la seua condemna deia això:
«El rei dels jueus.»
Juntament amb ell crucificaren dos bandolers,
un a la seua dreta i un altre a la seua esquerra.

Ell, que va salvar-ne d'altres, a si mateix no es pot salvar

- C. — Els qui passaven per allí l'insultaven movent el cap
amb aires de mofa i dient:
- S. — «Va, tu que havies de destruir el santuari
i reconstruir-lo en tres dies,
salva't a tu mateix i baixa de la creu.»
- C. — També se'n burlaven els grans sacerdots,
entre ells i amb els mestres de la llei, dient:
- S. — «Ell, que va salvar-ne d'altres, a si mateix ¡no es pot salvar!
El Messies, el rei d'Israel. Que baixi ara de la creu
perquè ho vegem i ¡creguem!»

C. — També l'insultaven els qui estaven crucificats amb ell.

Jesús llançà un gran crit i expirà

C. — Arribat el migdia, s'estengué per tota la terra una foscor que va durar fins a les tres de la vesprada.

I a les tres de la vesprada, Jesús cridà amb tota la força:

✠ — «Eloí, Eloí, ¿lemà sabactani?»

C. — Que traduït vol dir:

✠ — «Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?»

C. — En sentir-ho, alguns dels presents deien:

S. — «Mireu com crida Elies.»

C. — Llavors un corregué, xopà de vinagre una esponja, la clavà en una canya i li la donava perquè beguera, dient:

S. — «Deixeu, a veure si ve Elies i el baixa de la creu.»

C. — Però Jesús llançà un gran crit i expirà.

Ací tots s'agenollen, i es fa una pausa.

C. — En aquell moment la cortina del santuari s'esgarrà en dos trossos de dalt a baix. El centurió que estava enfront d'ell, quan veié la manera com havia expirat, digué:

S. — «És veritat: este home era Fill de Déu.»

C. — També hi havia unes dones mirant-ho de lluny; entre elles, Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume el Menor, i de Josep, i Salomé. Estes dones seguien Jesús quan estava a Galilea i li prestaven ajuda. N'hi havia també molts altres que havien pujat amb ell a Jerusalem.

Josep feu redolar una pedra davant l'entrada del sepulcre

C. — Ja cap a poqueta nit, com que era el dia de preparació, el dia abans del repòs del dissabte, Josep d'Arimatea, membre distingit del Sanedrí, que esperava també l'arribada del regne de Déu,

es va atrevir a entrar a veure Pilat
per a demanar-li el cos de Jesús.
Pilat s'estranya que ja estiguera mort
i feu cridar el centurió per a preguntar-li si això era cert.
Informat pel centurió,
va permetre a Josep que s'enduguera el cadàver.
Josep comprà un llençol,
baixà Jesús de la creu, l'amortallà amb el llençol
i el posà en un sepulcre tallat en la roca.
Després feu redolar una pedra
davant l'entrada del sepulcre.

Maria Magdalena i Maria, mare de Josep,
miraven on el posaven.